

Simek Valéria
Hazataláló

Emlékeid közt jársz,
mint az avarban.
Örölsz az őszen fénylőn
hulló lomhaságának. Lassan rád köszönt
a tél. Az erdőben jársz,
jó szagú haraszt sziszeg
utadon. Ősznek ezüst
könnye kísért elhagyott
utakon.
Nem nézed már a lányok
bimbózó tavaszát, térdüket
hogyan simogatja a nap.
Mindent megéltél,
megértettél, hátad mögött
az élet java. A hazataláló
úton inged szakadozik
a szélben.

Szárnya alól

Gyümölcsfáid lombjai
zúgatták szívedet.
Az ínség aszálya fölött
szállt a madár.
Széttárt szárnya alól
bomlott a reggel, és
lelkedre dobta az
őszi hervadást, és
lecsalogatta a fák
összemaszatolt
ruháját.